

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Johanou Jandusovou ve věci

žalobce: **S. P.**, narozený X
státní příslušnost Moldavská republika
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem
sídlem náměstí Svobody 50, 342 01 Sušice

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2025, č. j. CPR-5184-4/ČJ-2025-930310-V233,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 4. 1. 2025, č. j. KRPS-3115-17/ČJ-2025-010022 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále „správní orgán prvního stupně“) uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění, jelikož žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Dále v prvostupňovém rozhodnutí stanovila, že žalobci nelze po dobu dvou let umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „Evropská unie a smluvní státy“), přičemž mu současně stanovila dobu k vycestování v délce 15 dnů.

2. Rozhodnutím ze dne 24. 3. 2025, č. j. CPR-5184-4/ČJ-2025-930310-V233 (dále „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla žalobce odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.
3. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), podanou dne 26. 3. 2025 se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované.

Obsah žaloby

4. Žalobce předně namítá, že obě rozhodnutí správních orgánů, tj. jak prvostupňové rozhodnutí, tak i samotné žalobou napadené rozhodnutí, jsou nedostatečně odůvodněná a jako taková jsou nepřezkoumatelná. Prvostupňovému rozhodnutí žalobce konkrétně vytýká nedostatečné odůvodnění délky uložené doby, po kterou byl žalobci zakázán vstup zpět do Evropské unie a smluvních států, a obdobně též délky doby, jež byla žalobci stanovena k vycestování z území. Prvostupňové rozhodnutí je dále dle žalobce nepřezkoumatelné také z důvodu absence vysvětlení stran nutnosti užít správního vyhoštění. Žalovaná pak dle žalobce v napadeném rozhodnutí řadu odvolacích námitek sama nevypořádala a pouze se odvolala na prvostupňové rozhodnutí.
5. Dále žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je vzhledem ke skutkovým okolnostem případu (závažnost provinění žalobce, délka neoprávněného pobytu na území ČR i celkový přístup žalobce v průběhu správního řízení) nepřiměřeně tvrdé a zároveň vybočuje z běžné praxe správních orgánů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“). K tomu žalobce blíže uvádí, že v obdobných skutkových případech je správními orgány obvykle přistupováno k přijímání výrazně méně tvrdých opatření. Jakkoliv žalobce připouští své vědomé protiprávní jednání, poukazuje zároveň, že neoprávněně na území České republiky pobýval necelého půl roku, přičemž obdobné případy jsou poměrně často řešeny vydáním rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud již je přistoupeno k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, je doba zákazu pobytu stanovena v rozmezí 6 měsíců a 1 roku, přičemž doba k vycestování bývá stanovena v délce 30 dnů. Takto stanovená doba je dle žalobce dostatečná k tomu, aby si občan třetího státu mohl bez potíží řádně vyřídit veškeré své záležitosti, např. předat bydlení, zajistit přepravu či prodej svých věcí, sehnat si lístky a další nezbytnosti k návratu do země původu.
6. Za třetí žalobce namítá, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho rodinného a soukromého života a jako takové odporuje článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadené rozhodnutí je dle žalobce konkrétně nepřiměřené s ohledem na budoucí možnost obživy žalobce. Ten již ve správním řízení uvedl, že se mimo jiné v minulosti živil jako řidič kamionu, přičemž značná část exportu z jeho země původu směřuje právě do Evropské unie. Žalobce tedy v případě uložení dvouletého zákazu vstupu do Evropské unie přijde o možnost obživy, které se v minulosti v zemi svého původu věnoval. Znemožnění výkonu jeho profese na celé dva roky považuje žalobce za značný

zásah do svého soukromého života, který nebyl žalovanou ani řádně vymezen, natož zkoumán. Žalobce má na území České republiky rovněž rodinné vazby, konkrétně svou partnerku, V. A., nar. X, která s ním pobývá na adrese X. Uložení správního vyhoštění tedy do značné míry narušuje i partnerský vztah žalobce na území České republiky, a to zejména s ohledem na dvouletý zákaz vstupu na území Evropské unie.

7. V návaznosti na posledně žalobce konečně namítá, že správní orgány nezjišťovaly žádné informace o rodinném životě žalobce. S ohledem na § 50 odst. 3 správního řádu je to přitom právě orgán veřejné moci, kdo je v řízení vedeném z moci úřední povinen zjistit veškeré relevantní skutečnosti, a to i ty svědčící ve prospěch účastníka řízení. Ve vztahu k okolnostem podstatným pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění tudíž nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, a napadené rozhodnutí proto odporuje ustanovení § 3 správního řádu.

Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí, přičemž konstatovala, že vše, co v řízení vyšlo najevo a co uvedl žalobce, bylo v rámci těchto rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádáno.
9. Stran délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, a délky stanovené doby pro vycestování žalovaná konstatuje, že tyto jsou vzhledem k okolnostem posuzované věci přiměřené. V případě první zmíněné doby je vždy třeba zohlednit veškeré podstatné skutkové okolnosti posuzovaného případu (nikoliv pouze délku neoprávněného pobytu na území). K takovému důkladnému posouzení v případě žalobce došlo, přičemž stanovená doba odpovídá závažnosti žalobcova provinění. Délka doby stanovené pro vycestování se pak dle žalované jeví jako přiměřená s ohledem na sdělení samotného žalobce, který uvedl, že mu není známa žádná překážka, pro kterou by nemohl vycestovat do Moldavska, a že cestovním dokladem i finančními prostředky na vycestování disponuje. Žalobce si v ČR dle své výpovědi nevybudoval žádné relevantní vazby a svou jedinou pohledávku může uhradit i z Moldavska.
10. Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění byla dle žalované vyhodnocena v souladu s právními předpisy, přičemž skutkový stav byl v tomto ohledu zjištěn dostatečně. Námitkou nepřiměřeného zásahu do soukromého života žalobce v důsledku znemožnění výkonu jeho profese na dva roky se žalovaná zabývala v napadeném rozhodnutí v rámci vypořádání příslušné námitky, kdy mimo jiné konstatovala, že s ohledem na věk a zdravotní stav žalobce se nelze domnívat, že by po návratu do země původu čelil výraznějším potížím se zajištěním obživy. Pokud žalobce v žalobě namítal, že má na území České republiky partnerku, pak takové tvrzení zcela odporuje výpovědi žalobce v rámci správního řízení. Pokud takovou skutečnost žalobce tvrdí až v předmětné žalobě, považuje žalovaná takovou argumentaci za účelovou.

Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

11. Dne 4. 1. 2025 policejní hlídka provedla kontrolu žalobce na adrese X. Žalobce předložil moldavský biometrický cestovní doklad s posledním otiskem vstupního razítka ze dne 16. 4. 2024. Žalobce nepředložil žádné pobytové oprávnění, naopak sdělil, že si je vědom toho, že se na území ČR nachází nelegálně. S ohledem na uvedené byl žalobce zajištěn a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.

12. Podle kopie cestovního pasu žalobce, která je součástí správního spisu, žalobce přicestoval do Evropské unie dne 16. 4. 2024, o čemž svědčí poslední vstupní přechodové razítko ze dne 16. 4. 2024 (hraniční přechod Albita, Rumunsko).
13. Při výslechu dne 4. 1. 2025 žalobce vypověděl, že je občanem Moldavska. Psychicky i fyzicky se cítí být zcela v pořádku, žádné léky neužívá. Žalobce dle svých tvrzení přicestoval na území Schengenského prostoru dne 16. 4. 2024, a to autobusem přes Rumunsko přímo do České republiky, odkud již dále necestoval. Dříve přes ČR pouze přejížděl jako řidič kamionů. V dubnu loňského roku žalobce přicestoval do ČR s cílem vydělat si zde peníze. Od té doby již z ČR nevycestoval. Žádné vízum či povolení k pobytu v jakémkoliv státě Evropské unie žalobce nemá a ani o žádné takové nepožádal. V České republice pobývá na adrese X. NA této adrese se nachází ubytovna, kde žalobce již od dubna loňského roku pobývá, a to zcela zdarma. Svou adresu žalobce cizinecké policii nenahlásil. Zdravotní pojištění v ČR sjednané nemá. Žalobce v rámci výslechu uvedl, že si je vědom toho, že jeho moldavský biometrický pas jej opravňuje k pobytu na území ČR po dobu nejdéle 90 dnů během jakýchkoliv 180 dnů, a že zde tedy pobývá nelegálně. Žalobce si je též vědom možného postihu za takové nezákonné jednání. Žalobce nicméně zpět do Moldavska neodcestoval, protože si zde ještě nevydělal dost peněz. Jako svou trvalou adresu (včetně adresy doručovací) uvedl adresu rodinného domu v Moldavsku, přičemž potvrdil, že se nejedná o oblast, jež by byla součástí Podněstří. Aktuálně zde bydlí jeho bývalá žena. Místo bydliště se nachází v bezpečné oblasti Moldavska (nikoliv v Podněstří), žalobci zde nehrozí žádné nebezpečí. Bydlí zde celá jeho rodina. Žalobce dále uvedl, že je rozvedený a má dvě děti ve věku 18 a 9 let. Obě děti pobývají v Moldavsku. Pokud jde o vazby žalobce na území ČR, tak k nim žalobce uvedl, že zde nemá žádné příbuzné ani osoby blízké, sám není rodinným příslušníkem občana ČR a ani s nikým takovým nežije ve společné domácnosti. O svém zadržení si žalobce nepřál vyrozumět žádnou osobu. V ČR pak nežijí ani žádné osoby, vůči kterým by měl žalobce vyživovací povinnost nebo o které by pečoval. Žalobce zde dle svých slov žádné kulturní ani společenské vztahy nenavázal. Prakticky nemá na území ČR žádné vazby. Nevlastní zde žádný majetek. Musí zde pouze do května 2025 splatit dluh ve výši 25 000 Kč, a to v souvislosti s jeho trestnou činností. K tomu žalobce blíže vypověděl, že v souvislosti se spácháním přečinu ohrožení (řízení motorového vozidla) pod vlivem návykové látky v srpnu 2024 mu byl doručen trestní příkaz a byl mu též uložen trest zákazu řízení. Žalobci nejsou známy žádné překážky vycestování. V Moldavsku mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské zacházení či jiný trest. Žalobce je schopen si v zemi původu najít bydlení. Peníze na vycestování má a dle jeho vyjádření mu v návratu do Moldavska nic nebrání. Případné správní vyhoštění žalobce nevnímá jako zásah do jeho soukromého a rodinného života.
14. Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že nashromážděnými podklady a výslechem žalobce ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Z údajů v biometrickém cestovním dokladu žalobce i jeho odpovědi v rámci výslechu provedeného dne 4. 1. 2025 je zřejmé, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru dne 16. 4. 2024 a od té doby nepřetržitě pobývá na území ČR, a to plně s vědomím, že od 15. 7. 2024 se na území nachází bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Správní orgán prvního stupně se dále zabýval tím, zda by vyhoštění žalobce nepředstavovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, přičemž v této souvislosti odkázal na výslech žalobce, jak je rekapitulován výše. Z té je dle správního orgánu prvního stupně zřejmé, že žalobce si za

dobu pobytu na území v ČR nevytvořil takový stupeň integrace, která by vylučovala uložení správního vyhoštění. Správní orgán prvního stupně zároveň neshledal důvody znemožňující vycestování žalobce. Žalobce není zranitelnou osobou. Žalobce je zdravý, je v produktivním věku a je plně soběstačný. Žalobce též vypověděl, že v případě návratu do vlasti mu zde nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Zároveň potvrdil, že má finanční prostředky potřebné pro vycestování, přičemž v návratu do vlasti mu nic nebrání. Vzhledem k uvedeným zjištěním a závěrům, jak správní orgán prvního stupně konečně zdůraznil, bylo jeho povinností rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce vydat. Při stanovení doby zákazu vstupu na území správní orgán prvního stupně k tíži žalobce přičetl skutečnost, že k odhalení jeho protiprávního jednání došlo až s ohledem na zásah policie (tj. nikoliv z vlastní vůle žalobce), přičemž žalobce porušil právní řád ČR opakovaně. Ve prospěch žalobce naopak zohlednil skutečnost, že se správním orgánem spolupracoval. S ohledem na uvedené tedy správní orgán prvního stupně vyhodnotil jako přiměřenou okolností posuzovaného případu dvouletou dobu vyhoštění (z maximální možné pětileté doby). Lhůta v délce 15 dnů k vycestování se pak správnímu orgánu prvního stupně jevila jako přiměřená s ohledem na vyjádření žalobce, který uvedl, že mu ve vycestování ničeho nebrání, má platný cestovní pas, disponuje potřebnými finančními prostředky, přičemž v zemi původu se má kam vrátit.

15. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uplatnil obdobné námitky jako v žalobě. Prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, proč správní orgán prvního stupně žalobci uložil tak tvrdé opatření, kterým je správní vyhoštění, když mohl pouze rozhodnout o povinnosti žalobce z území vycestovat. Zcela nedostatečně je zdůvodněna též doba zákazu pobytu. Prvostupňové rozhodnutí přitom svou tvrdostí vybočuje z běžné praxe. Při posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění pak nebyly dostatečně zohledněny skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce včetně jeho kladného vztahu k ČR. Správní orgán prvního stupně nedostatečně zjistil skutkový stav věci ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce. Prvostupňové rozhodnutí přitom nepřiměřeně zasahuje do soukromého života žalobce, který v důsledku nebude moci po dobu dvou let vykonávat jedno z jeho povolání, a to v celé Evropské unii.
16. Žalovaná v napadeném rozhodnutí předně konstatovala, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě řádně zjištěného skutkového stavu, z něhož vyplývá, že skutková podstata stanovená v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) dob 4 zákona o pobytu cizinců pro udělení správního vyhoštění byla v případě žalobce naplněna. Žalovaná se dále ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně, že správní vyhoštění v daném případě nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. V řízení zároveň nebyla zjištěna existence důvodů, které by žalobci bránily ve vycestování. K tomu žalovaná uvedla, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s ustanovením § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a závazné stanovisko k možnosti vycestování si nevyžádal, neboť žalobce pochází z bezpečné země ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb., přičemž ani žalobce ve správním řízení neuvedl, že by mohl být v případě návratu do Moldavska vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. K námitkám žalobce uplatněným v odvolání žalovaná uvedla, že pro vydání rozhodnutí dle § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nebyly v daném případě splněny podmínky. Žalobce prokazatelně pobýval na území ČR po nesporně zjištěné období neoprávněně, není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU a rozhodnutí o správním vyhoštění v jeho případě nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Za daných okolností bylo na místě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Jak doba

zákazu pobytu, tak lhůta pro vycestování je v prvostupňovém rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodněna, přičemž žalovaná se s tímto odůvodněním ztotožnila a odkázala na ně. Ve vztahu k délce zákazu pobytu pak zdůraznila, že zejména s ohledem na vědomé porušování právních předpisů ČR ze strany žalobce, celkové délce, po kterou zde žalobce pobýval neoprávněně, a konečně i s přihlédnutím ke skutečnosti, že neoprávněný pobyt žalobce byl odhalen až na základě iniciativy policie, se doba 2 let, po kterou dle prvostupňového rozhodnutí nelze žalobci umožnit vstup na území EU a smluvních států, jeví jako přiměřená. Argumenty žalobce (zejména jeho tvrzený kladný vztah k ČR, možnost se zde živit či snaha zaplatit zde uložené sankce) pak dle žalované nelze zohlednit ve prospěch žalobce, resp. pro zkrácení doby zákazu pobytu. Žalovaná zároveň konstatovala, že z úřední činnosti je jí známo, že tato doba nikterak nevybočuje z rozhodování ve skutkově obdobných případech. Žalovaná konečně neshledala důvodnou ani námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž argumentovala obdobně jako správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí. Pokud pak žalobce v odvolání namítal, že v důsledku vyhoštění a dvouletého zákazu vstupu na území EU a smluvních států nebude moci vykonávat profesi řidiče kamionů, k tomu žalovaná konstatovala, že z odpovědí žalobce v rámci výsledku provedeného dne 4. 1. 2025 jasně vyplynulo, že po vstupu do schengenského prostoru dne 16. 4. 2024 území ČR neopustil. Zároveň žalobce neuvedl, že by i aktuálně pracoval jako řidič kamionů. Předně tedy nelze vyčítat správními orgány prvního stupně, že se v prvostupňovém rozhodnutí touto skutečností nezabýval. Za situace, kdy žalobce zcela vědomě pobýval na území ČR bez platného povolení k pobytu, si nadto musel být (a také byl – jak sám potvrdil v rámci své výpovědi) vědom možných negativních následků takového protiprávního jednání. Žalovaná konečně v této souvislosti poukázala na to, že s ohledem na věk a zdravotní stav žalobce není důvodu se domnívat, že by se žalobce po návratu do Moldavska nebyl schopen uživit.

Posouzení žaloby

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 26. 3. 2025, téhož dne byla podána blanketní žaloba, jež byla doplněna podáním ze dne 7. 4. 2025, tj. v zákonné lhůtě pro podání žaloby dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem (implicitně) souhlasili. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
18. Žaloba není důvodná.
19. Soud předně nesouhlasí s žalobcem, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.
20. Podle ustálené judikatury je třeba nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, která nelze pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

21. Těmito nedostatky však napadené ani prvostupňové rozhodnutí netrpí. Z obsahu napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaná se plně ztotožnila se skutkovými a právními závěry vyslovenými správním orgánem I. stupně. Ten v prvostupňovém rozhodnutí jednoznačně uvedl, z jakých podkladů vycházel, které skutečnosti považoval za relevantní pro posouzení věci a konečně jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení. Žalobci proto nelze přisvědčit, že by závěry správních orgánů v posuzovaném případě nebyly dostatečně odůvodněny. Blíže soud odkazuje na body 14. a 16. tohoto rozsudku.
22. Z obsahu napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, že žalovaná adekvátně reagovala i na námitky uplatněné v žalobcově odvolání. K dílčí a zároveň obecně vznesené námitce žalobce, že žalovaná v napadeném rozhodnutí řadu odvolacích námitek sama nevypořádala a pouze se odvolala na prvostupňové rozhodnutí, soud konstatuje, že není nic proti ničemu, jestliže si žalovaná závěry vyslovené již správním orgánem I. stupně osvojila, nedospěla-li sama k jinému hodnocení. Stejně tak je třeba připomenout, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, neboť se navzájem argumentačně doplňují (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Soud proto nehodnotí rozhodnutí správních orgánů izolovaně, nýbrž jako celek, kdy jedno rozhodnutí může kompenzovat nedostatky druhého.
23. Námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné odůvodnění pak žalobce konkrétně vztáhl k tvrzené tvrdosti správního vyhoštění jako přijatého opatření, které dle žalobce vybočuje z běžné praxe správních orgánů v obdobných případech, a dále též k nedostatečnému posouzení délky stanovené doby zákazu vstupu na území Evropské unie a smluvních států a obdobně též délky doby stanovené žalobci k vycestování. Tyto námitky nicméně materiálně cílí na přiměřenost napadeného rozhodnutí, přičemž soud se jimi bude podrobně zabývat dále v rámci vypořádání příslušných žalobních námitek.
24. V daném případě bylo žalobci uděleno správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie a smluvních států bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
25. V návaznosti na uvedené soud konstatuje, že podle čl. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018 jsou státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II (včetně Moldavska) osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.
26. V posuzované věci bylo jednoznačně prokázáno, a to z přechodových razítek v biometrickém pasu žalobce, provedenými lustracemi a zároveň jeho výsledkem, že žalobce přicestoval do Evropské unie dne 16. 4. 2024, a to přes hraniční přechod Albitea v Rumunsku přímo do České republiky, jejíž území od té doby již neopustil. Z uvedeného je zjevné, že žalobce limit 90 dnů dle čl. 4 nařízení citovaného v bodu 25. tohoto rozsudku překročil a v období od 15. 7. 2024 do 4. 1. 2025 (kdy bylo zahájeno řízení so správním vyhoštěním) se jednalo bez dalšího o pobyt neoprávněný. Skutečnost, že žalobce byl držitelem biometrického cestovního pasu Moldavské republiky, již v uvedeném období nepředstavovala podklad pro oprávněnost pobytu žalobce. Jiným oprávněním pak žalobce nedisponoval.

27. Soud se proto se závěry ohledně vymezení neoprávněného pobytu žalobce plně ztotožnil, přičemž konstatuje, že skutkový stav ve věci byl zjištěn náležitě, když o délce neoprávněného pobytu nevznikly žádné pochybnosti. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by takto zjištěný skutkový stav zpochybňovaly (a to ani v odvolání či následně v žalobě). V rámci své výpovědi ve správním řízení naopak žalobce výše uvedené skutečnosti výslovně potvrdil včetně skutečnosti, že si svého neoprávněného pobytu na území byl plně vědoma, a i přesto zde setrval, neboť si chtěl vydělat více peněz.
28. Zároveň správní orgány neshledaly, že by v případě žalobce byly dány důvody, pro které by nemohl vycestovat zpět do Moldavska.
29. Žalobce ostatně i tuto skutečnost v průběhu výslechu dne 4. 1. 2025 výslovně potvrdil a příslušné závěry správních orgánů nespornuje ani v předmětné žalobě. Soud proto pouze v nezbytně nutném rozsahu odkazuje na příslušnou právní úpravu a konstatuje, že správní orgány v daném případě neshledaly, že by žalobci při vycestování do Moldavska hrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle § 2 bodu 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění účinném od 1. 10. 2023, pak Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Moldavsko. Břemeno tvrzení ohledně důvodů bránících vycestování tedy bylo na žalobci, kterými musel tvrdit konkrétní a aktuální skutečnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2021, č. j. 8 Azs 153/2020-36), jež by nasvědčovaly tomu, že mu v Moldavsku hrozí skutečné nebezpečí. Žádné takové skutečnosti však žalobce netvrdil, a naopak výslovně uvedl, že mu v návratu do vlasti nic nebrání a že mu zde nehrozí mučení, trest smrti, nelidské zacházení či jiný trest. Správní orgány proto nepochybily, pokud si závazné stanovisko nevyžádaly (§ 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců).
30. Zákonnou podmínkou udělení správního vyhoštění je konečně přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince. A právě k nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí žalobce ve své argumentaci vztahuje většinu svých námitek. Žalobce tvrdí, že správní orgány dostatečně nezohlednily okolnosti, které svědčí ve prospěch žalobce a že uložené správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území Evropské unie a smluvních států v délce dvou let v důsledku vybočuje z běžné praxe a zároveň nepřiměřeně zasahuje do soukromého života žalobce. Nepřiměřený zásah do soukromí pak žalobce konkrétně vztahuje k překážce výkonu jednoho ze zaměstnání žalobce (který dříve dle svých tvrzení pracoval jako řidič kamionů) a dále v nepřiměřeně dlouhém odloučení od partnerky žalobce.
31. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
32. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
33. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se

Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. *„Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“*

34. Soud ovšem zároveň připomíná, že při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je to právě cizinec, který je nejlépe obeznámen s otázkami souvisejícími s jeho osobní (intimní) sférou. I v tomto případě leží na cizinci břemeno tvrzení týkající se povahy a intenzity jeho soukromých a rodinných vazeb k České republice, resp. Evropské unii.
35. Soud v této souvislosti konstatuje, že správní orgány se možným dopadem přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly dostatečně, dostatečně též zjistily skutkový stav věci a v této souvislosti adekvátně zvážily veškeré zjištěné okolnosti. Zejména přitom vyšly z tvrzení žalobce při výslechu dne 4. 1. 2025, kdy uvedl, že je rozvedený a má dvě děti ve věku 18 a 9 let. Obě děti pobývají v Moldavsku. Žalobce při výslechu dále uvedl, že na území ČR nemá žádné příbuzné ani osoby blízké, sám není rodinným příslušníkem občana ČR a ani s nikým takovým nežije ve společné domácnosti. O svém zadržení si žalobce nepřál vyrozumět žádnou osobu. V ČR pak dle sdělení žalobce nežijí ani žádné osoby, vůči kterým by měl žalobce vyživovací povinnost nebo o které by pečoval. Žalobce zde dle svých slov žádné kulturní ani společenské vztahy nenavázal. Prakticky nemá na území ČR žádné vazby. Nevlastní zde žádný majetek. Musí zde pouze do května 2025 splatit dluh ve výši 25 000 Kč, a to v souvislosti se svou trestnou činností. Konečně sám žalobce uvedl, že případné správní vyhoštění žalobce nevnímá jako zásah do svého soukromého a

rodinného života. V Moldavsku žije celá jeho rodina, žalobce se tedy má kam vrátit. Je přitom zdravý a plně soběstačný, dle svých slov je schopen si po návratu do Moldavska najít práci a žít se zde.

36. Pokud žalobce v odvolání namítal, že přijatým opatřením bude nepřiměřeně omezen ve výkonu výdělečné činnosti, pak i touto námitkou se žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně zabývala. Žalobci proto nelze přisvědčit, že by správní orgány v tomto ohledu příslušný zájem žalobce opominuly, resp. „nevymezily“.
37. Soud se přitom s příslušnými závěry žalované plně ztotožnil. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce je v produktivním věku, je práce schopný, soběstačný a sám potvrdil, že bude schopen se v zemi původu uživit. Žalované lze přisvědčit i v tom ohledu, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce jako řidič kamionů pracoval aktuálně. Žalobce pouze zmínil, že dříve tuto činnost vykonával. Pokud pak žalobce zcela vědomě pobýval na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, je povinen nést důsledky svého protiprávního jednání. K tomu je možné doplnit, že ani ekonomické potíže cizince zásadně nejsou důvodem pro to, aby rozhodnutí o správním vyhoštění nemohlo být uloženo, viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2019, č. j. 2 Azs 79/2016-39.
38. Soud se konečně ztotožnil i se závěry žalované, že žalobcem blíže nespecifikovaný pozitivní vztah k ČR, případně jeho vyjádření, že by si zde mohl najít práci a byl schopný se zde uživit, nemůže na závěru správních orgánů stran přiměřenosti uděleného správního vyhoštění ničeho změnit.
39. Pokud žalobce argumentoval nepřiměřeným zásahem do rodinného života, neboť žalobce na území ČR žije se svou partnerkou, pak tuto skutečnost žalobce tvrdí v žalobě poprvé. V rámci správního řízení naopak uvedl, že na území ČR žádné osoby blízké nemá. Takovému závěru by nasvědčoval i fakt, že žalobce si nepřál o svém zadržení vyrozumět žádnou osobu blízkou a k dotazu na možné důsledky správního vyhoštění výslovně uvedl, že v ČR nemá žádné osobní vazby. Podstatné pak je, že žalobce v žalobě ke svému partnerskému vztahu neuvedl nic bližšího, pouze přítelkyni identifikoval jménem a adresou pobytu. Samotná existence vztahu žalobce rozhodně nečiní správní vyhoštění nepřiměřeným, a tedy nezákonným.
40. Soud proto neshledal důvodnou ani námitku, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Soud v tomto ohledu nemá k hodnocení žalované žádné výhrady, o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zde nejedná, hodnocení správních orgánů taktéž splňuje požadavky dle výše uvedené judikatury NSS a Evropského soudu pro lidská práva. Žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, pro které by napadené rozhodnutí mělo být z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené.
41. S ohledem na vše výše uvedené lze shrnout, že v posuzovaném případě byly naplněny podmínky pro udělení správního vyhoštění. Není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, tj. že ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně. Uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány. Správní orgány pak postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce spolu se stanovením doby k vycestování na základě ust. § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Dle konstantní judikatury správních soudů totiž aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení

naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014-33, a ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018-40, nebo usnesení NSS ze dne 5. 12. 2023, č. j. 7 Azs 226/2023-25). Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny.

42. Za daných okolností je zjevně nedůvodná námitka žalobce, že správní vyhoštění je s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem věci nepřiměřeným opatřením. Z uvedeného vyplývá, že zadaných okolností naopak správní orgány byly povinny rozhodnout o správním vyhoštění žalobce.
43. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, soud předně konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. NSS v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. soud toliko přezkoumává, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil. Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
44. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce. Z hlediska závažnosti přihlédly k délce neoprávněného pobytu žalobce a ke skutečnosti, že jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn až činností policie; žalobce přitom neplnil účel bezvízového styku a vědomě zde pobýval bez platného povolení, aniž by se přihlásil k pobytu a měl zdravotní pojištění. Ve prospěch žalobce naopak správní orgány přičítaly to, že po dobu řízení se správními orgány spolupracoval.
45. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce dvou let, je zcela adekvátní a zohledňující všechny individuální okolnosti na straně žalobce. Jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby, která činí až pět let, přičemž soud tuto dobu nepovažuje za nepřiměřenou či excesivní.
46. Lze tedy uzavřít, že stanovení doby zákazu pobytu v délce dvou let v posuzovaném případě nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Sám žalobce ostatně příslušnou námitku ničím nepodložil a nechal ji tak v rovině prostého tvrzení. Žalované přitom lze přisvědčit, že přiměřenost stanovené doby zákazu pobytu nelze odvozovat čistě a pouze jen od délky neoprávněného pobytu na území, nýbrž vždy je třeba věc posuzovat komplexně s přihlédnutím ke všem skutkovým okolnostem daného případu.

47. Konečně pokud žalobce rozporoval též délku doby, která mu byla stanovena pro vycestování z území, pak ani ta nikterak nevybočuje z běžné rozhodovací praxe správních orgánů. Zároveň se soudu jeví jako přiměřená. Jak správní orgány přílehavě poukázaly, sám žalobce uvedl, že mu není známa žádná překážka, pro kterou by nemohl vycestovat do Moldavska a že cestovním dokladem i finančními prostředky potřebnými k vycestování disponuje. Žalobce zde nemá žádné podstatné závazky, pro které by bylo třeba stanovit lhůtu delší a ani takové okolnosti v žalobě konkrétně netvrdil.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). V posuzované věci správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci a dospěly ke správnému závěru, že v případě žalobce byly naplněny podmínky pro udělení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se též dostatečně zabývaly přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž svá rozhodnutí náležitě odůvodnily. V průběhu správního řízení nebyly zjištěny hlubší vazby žalobce na území ČR. Pokud jde o v žalobě nově tvrzený partnerský vztah žalobce, pak k tomu žalobce nic bližšího neuvedl.
49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. května 2025

Johana Jandusová v. r.
soudkyně